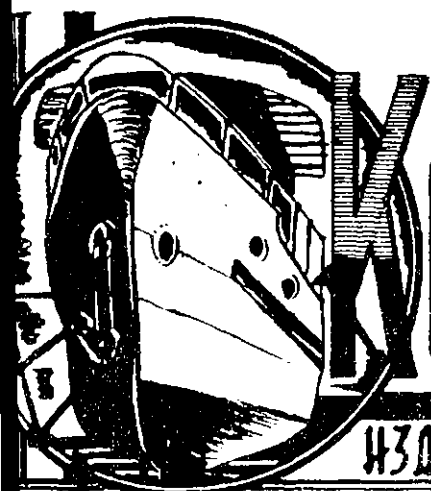

КОРАБОСТРОИТЕЛ

ИЗДАНИЕ НА ДЪРЖАВНАТА КОРАБОСТРОИТЕЛНИЦА

Уредникъ: ГЕОРГИ КОЖУХАРОВЪ

Звездата на България

Преди петъ години на българския хоризонтъ изгрѣ една щастлива и лъчезарна звезда: роди се очакваниятъ престолонаследникъ.

Онова, което последва не се подава на описание. Това бѣха минути на възторгъ и щастие, които веднажъ въ столѣтия обхваща единъ народъ.

Това бѣха пламенни чувства, които най-ясно изразяваха отношението на българския народъ къмъ трона на българскитѣ царе и къмъ царския институтъ.

Сега, когато Негово Царско Височество престолонаследникътъ Симеонъ Князь Търновски навърши щастливо своята пета годишнина, съ задоволство може да се отбележи, че тѣзи чувства сж все така искрени, пълни съ вѣра и упование.

Защото никога въ нашето близко и далечно минало величието на българскитѣ владетели не е съвпадало съ толкова щастлива сждба: българскиятъ народъ постигна не само своето велико национално обединение, но той е изправенъ и предъ едно още по-велико и лъчезарно бъдеще.

Щастливъ е и неговиятъ мждъръ баща Н. В. Царъ Борисъ, че ще се прелистятъ предъ неговия възлюбенъ синъ страшиците на единъ новъ златенъ вѣкъ: да се ознаменува най-щастливото царуване на българската история надъ най-щастлива България!

Нека расте и крепне най-свидното дете на българския народъ, за да стане достоенъ приемникъ и продължител на историческото дѣло на своя великъ баща и нека води България къмъ все по-големъ величие.

Задъ любимия Князь Като гранитна скала стои цѣлия български народъ. Той му дава своята любовъ и поставя предъ него своята дълбока вѣра, че ще го изправи предъ определеното отъ Бога величие за България.

ГЕОРГИ КОЖУХАРОВЪ

На 16 юний българскиятъ народъ чества щастливото завършване на петгодишната възраст на своя любимъ престолонаследникъ Князь Симеонъ Търновски.

Българскиятъ корабостроителенъ работникъ, който твори морската мощъ на велика и обединена България е на вѣренъ стражъ предъ храма на Родината си, готовъ винаги да се пожертвува за нея и да изпълни повелета на своя върховенъ вождъ Н. В. Царя, мждрия баща на любимия князь.

инж. Т. Делестояновъ
в-къ на Държ. корабостроителница

Варна и корабостроенето

Варна е тѣсно свързана съ историята на българския народъ и е изживѣла заедно съ него години на благоденствие и възходъ или е прекарала тежки стопански кризи и упадъкъ, когато народътъ е билъ сполетѣнъ отъ нѣкое нещастие. Тоя градъ като изходенъ пунктъ за България къмъ Азия, Африка и въобще къмъ свѣта е записалъ своето име въ „картитѣ“ на корабоплавателитѣ отъ миналитѣ времена и е билъ посещаванъ отъ корабитѣ на много народи. Това е спомогнало за развитието на цѣлтуша търговия на Варненския кей и създаване на благоденствие за жителитѣ на тоя старъ пристанищенъ градъ.

Но идватъ времена, когато се дава ново политическо разпредѣление на хинтерланда на Варна и търговията се насочва по други пѣтища. Тогава Варненското пристанище замира и за населението на тоя хубавъ градъ настѣпватъ тежки дни. Така променчива е била съдбата на Варна въ миналото, такава си е тя и въ най новитѣ времена.

Цѣвтящъ, благоденствующъ въ годинитѣ следъ освобождението, Варна трѣбваше да прекара тежки години следъ пагубнитѣ за насъ войни. Лишенъ отъ хинтерландъ, слабо посещавано отъ корабни пристанище, едва развиваща се индустрия, заглѣхваща търговия, всичко това става недостатъчно за нормалното изхранване на населението на тоя градъ. Съ голѣми трудности варненци можаха да изживѣятъ тия тежки години и да посрещнатъ днитѣ, въ които почва началото на благоденствие за тѣхъ.

Днесъ, Варна отново има голѣма частъ отъ своя хинтерландъ. Той чака завършването на войната, за да се съживи трафика презъ неговото пристанище, а заедно съ това да се подобри търговията и да запустатъ по-силно фабричнитѣ кумини.

Но наредъ съ тия подобрения, които очакватъ Варна, въ неговата околностъ се заражда нѣщо ново, което също ще има едно грамадно, благоприятно отражение върху живота на тоя градъ. Това ново е **корабостроенето**, което макаръ и твърде младо, но крачи съ бързо и смѣли крачки напредъ. То е дало вече цѣлъ нанизъ отъ корабни строежи и е исправено предъ изпълнението на още повече по брой и по-голѣми по тонажъ най-разнообразни кораби, които чакатъ своето изпълнение, за да бждатъ поставени въ услуга на българското стопанство. А колко много кораби ще сѫ необходими за да може да се задоволятъ нуждитѣ на **Голѣма България**, която ще граничи на две

морета и една отъ най-голѣмитѣ европейски рѣки. Голѣма частъ отъ корабния паркъ, тѣй много необходимъ за Морска България и за нейния стопански възходъ ще трѣбва да се построи отъ българското корабостроене, чието начало вече е поставено въ Варна.

Първомъ, нашето корабостроене започна съ съвсемъ скромни срѣдства при съвсемъ първобитни условия, но възприемчивостта на племето ни, неговата упоритостъ и желание за творчество, бързо правятъ отъ малкото начало голѣмъ източникъ на производство и така бетониратъ основитѣ на българското корабостроене.

Може би и другъ пѣтъ презъ сжществуването на Варна, височинитѣ на Франга и Галата да сѫ били свидетели на корабни строежи, но това, което тѣ сега виждатъ, или онова което въ близко бъдеще имъ предстои да видятъ едва ли ще може да се сравнява съ миналото.

Така Варна ще заеме истинското си мѣсто на морски градъ въ границитѣ на нова и обединена България. Тя безспорно ще си остане центъръ и на корабоплаването ни, което също ще достигне своята подходяща висота. За възхода на последното ще спомогне твърде много българското корабостроене, което при благоприятно развитие въ скоро време ще бжде въ състояние да започне да задоволява голѣма частъ отъ нуждитѣ на морското ни и рѣчно корабоплаване.

Съ това ще се създаде единъ новъ поминѣкъ на гражданитѣ на Варна, ще бликне една нова благодатна струя, която ще спомогне да се измие спомена за тежко приживѣнитѣ години следъ Ньойския диктатъ.

Днесъ, когато корабостроенето въ Варна се намира още въ началото на своето сжществуване, неговото благотворно влияние вече се чувства. Една десета отъ жителитѣ на Варна, прѣко или косвено получаватъ своята издрѣжка отъ тоя новъ стопански отрасълъ.

А утре, когато това корабостроене ще получи своя нормаленъ видъ, въ който ще бжде въ състояние да подържа нуждитѣ на българското корабоплаване и морската ни отбрана съ търговски и воененъ корабенъ паркъ, тогава работницитѣ заети въ производството на нови и поправката на стари кораби ще бжде много по-голѣмъ. При ангажиране само на петъ хиляди работника въ тоя новъ поминѣкъ, ще може да се осигури издрѣжката на едно население отъ около 20000 души. Сега една трета отъ това е вече осъществено.

За да се достигне до едно развито

до такава степенъ корабостроене въ Варна, което да даде препитанието на единъ двадесетъ хиляденъ градъ, ще иматъ голѣма заслуга ония, които днесъ отъ една страна работятъ за развитието на корабостроенето или учатъ тая нова за българина професия, а отъ друга творятъ и създаватъ основитѣ на бъдещата българска корабостроителна мощъ и откриватъ пѣтя къмъ благоденствието на Варна. Тия труженици могатъ да се чувстватъ горди, че тѣ ще бждатъ учители, майстори на ония които идватъ следъ тѣхъ и че сѫ създали корабенъ паркъ за българското корабоплаване. Но за да се постигне посочения възходъ, тѣ ще трѣбва днесъ и то особено въ тия времена на бошувашата гигантска борба, да отдадатъ цѣлата си мощъ, всичкото си умение, за да подготвятъ бъдещия кадъръ отъ корабостроители. Тѣ трѣбва да ги научатъ, да имъ предадатъ своето съзнателно служене, своята дисциплинираностъ, вѣщо изпълнение на възложената имъ работа и упорито работене за възхода на страната ни и специално на корабостроенето, а заедно съ това и на града Варна. Само така днешнитѣ дейтели за развитието на корабостроенето и майсторитѣ изпълнители, ще могатъ да си създадѣтъ достойни замѣстници и да бетониратъ за вѣчни времена основитѣ на българското корабостроене и на **първата българска корабостроителница** въ Варна. Така тѣ ще изпълнятъ единъ народенъ дългъ, така тѣ ще съдействатъ за възхода на Варна и на Морска и обединена България.

Българи обичайте роднитѣ ни кораби. Тѣ сѫ рожба на българския корабостроителенъ гений. Работете за увеличаването на нашия корабенъ тонажъ. Въ това лежи нашата национална мощъ и залогъ за утрешния по-радостенъ день на морска България!

Любомиръ М. Веселиновъ
Инженеръ-корабостроителъ

КОРАБОСТРОЕНЕ

(продължение отъ брой 3-и)

Описанитѣ до тукъ типове, а именно, масивниятъ грѣбнакъ и вътрешниятъ грѣбнакъ, излизатъ извънъ дѣното на кораба и по този начинъ увеличаватъ неговото газене. За да се премахне това неудобство е билъ въведенъ така наречениятъ плоскъ грѣбнакъ. Този грѣбнакъ най-първо е билъ употребенъ за рѣчнитѣ кораби, по-късно за корабитѣ отъ крайбрѣжното плаване и най-сетне и за останалитѣ кораби. Днесъ голѣмитѣ кораби (съ дължина надъ 122 м.), се правятъ изключително съ плоскъ грѣбнакъ. Поради простота си направа и голѣмитѣ удобства, които представлява, било при залагането и строежа, било при ваденето на кораба на докъ, плоскиятъ грѣбнакъ се предпочита и при по-малкиятъ кораби.

Въ най-простия си видъ плоскиятъ грѣбнакъ (фиг. 7) представлява една ламаринена лента поставена на дѣното на кораба симетрично на диаметралната му плоскостъ.

Въ носовата частъ тази ламарина се свързва съ вълнорѣза, а въ кърмовата частъ съ кърмовия опоръ. Отдѣлнитѣ ламарини, отъ които е съставенъ грѣбнакътъ трѣбва да бждатъ по възможностъ по-дълги и съединенията имъ се правятъ съ помощта на планки, поставени отъ вътрешната страна. Тѣзи съединения трѣбва да бждатъ размѣстени съ съединенията на съседнитѣ ламарини отъ дѣнната обшивка на разстояние най-малко две ребра.

Плоскиятъ грѣбнакъ отъ вътрешна винаги е свързанъ съ помощта на два жгълника за една вертикална ламарина. Тази ламарина може да бжде непрекъснатата, като въ горната си частъ има изрѣзи за минаването на усилвателнитѣ жгълници на напречнитѣ дѣнни преградки, а може да бжде и прекъснатата, сиречь съставена отъ отдѣлни части, поставени между две последователни напрѣчни дѣнни преградки. Въ първия случай дѣннитѣ преградки сж прекъснати, а въ втория — непрекъснати. Свързката между вертикалната ламарина и дѣннитѣ пре-

градки се постига чрезъ вертикални жгълници, както при вътрешния

грѣбнакъ.

Плоскиятъ грѣбнакъ може да бжде усиленъ, като отъ вътрешната му страна се постави една по-тънка ламарина (фиг. 8), широка колкото е разстоянието между свободнитѣ рѣбове на съседнитѣ ламарини отъ дѣнната обшивка. Това вътрешно усилване на плоскиятъ грѣбнакъ се поставя само въ сръдната частъ на дължина около $\frac{3}{4}$ отъ дължината на кораба.

Освенъ вътрешната ламарина при голѣмитѣ кораби се поставя и една лента отъ външната страна (фиг. 3). Широчината на външната лента е равна на половината отъ широчината на плоския грѣбнакъ. Дебелината ѝ е равна на тази на вътрешното усилване. Тази външна лента се поставя въ сръдната частъ на кораба на дължина около $\frac{1}{3}$ отъ дължината на кораба.

Съединенията на отдѣлнитѣ ламарини отъ вътрешното усилване, плоския грѣбнакъ, външното усилване и съседнитѣ ламарини отъ дѣнната обшивка, трѣбва да бждатъ размѣствани между си най-малко презъ две ребра.

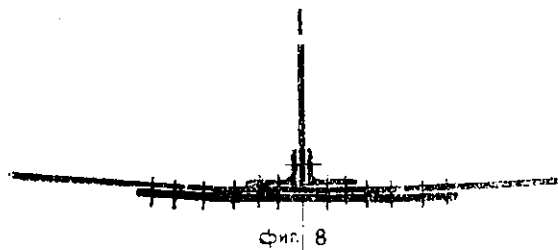
Размѣритѣ на плоския грѣбнакъ се опредѣлятъ въ зависимостъ отъ

Освенъ това, въ сръдната частъ на кораба, за една дължина 0.6 отъ дължината на последния, ламарината е по-дебела, а къмъ носа и кърмата по-тънка. Разликата въ дѣветъ дебелини е отъ 1 до 3 мм. Така, напр., за корабъ съ дължина около 20 м. дебелината на плоския грѣб-

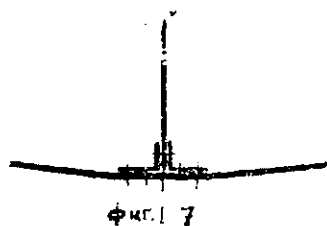
накъ въ сръдната (на една дължина $0.6 \times 20 = 12$ м.) ще бжде 7 мм., а къмъ кърмата и носа по 6 мм., докато за единъ голѣмъ презокеански корабъ, за който дебелината на плоския грѣбнакъ въ сръдната частъ (0.6 отъ дължината на кораба) е 30 мм. къмъ носа и кърмата ще бжде 27 мм., сиречь, една разлика отъ 3 мм.

Къмъ плоския грѣбнакъ можемъ да причислимъ и така наречения „грѣбнакъ—тунелъ“, който се употребява само при кораби съ двойно дѣно. Устройството му е следното: отъ вътрешната страна на килвата ламарина сж прикрепени симетрично на диаметралната равнина две вертикални ламарини.

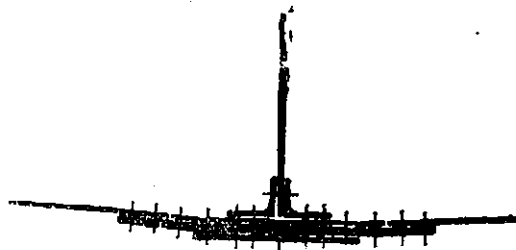
Разстоянието помежду имъ е отъ 0.90 м. до 1.20 м. Тѣзи две ламарини, заедно съ ламарината на двойното дѣно и плоския грѣбнакъ образуватъ единъ тунелъ, който се използва за прекарване на тръбитѣ отъ двойното дѣно и сантината. По този начинъ тѣ могатъ да бждатъ преглеждани и ако е необходимо поправяни, даже когато хамбаритѣ сж пълни съ стока. При този грѣбнакъ, обаче, напрѣчнитѣ дѣнни преградки сж отъ две части

Фиг. 8

Фиг. 7

Фиг. 9

размѣритѣ и типа на кораба.

Общо взето, дебелината на ламарината на плоския грѣбнакъ е по-голяма отъ тази на останалитѣ ламарини отъ дѣнната обшивка.

и достигатъ само до вертикалнитѣ ламарини на грѣбнака.

КОРАБОСТРОИТЕЛНИЦАТА БЪ ПОСЕТЕНА ОТЪ...

Акира Ямадзи императорски пълномощенъ м-ръ на Япония въ София

На 8 юний пребиваващия въ града ни Акира Ямадзи, императорски пълномощенъ министъръ на Япония въ София, посети Варненската държавна корабостроителница.

Представителътъ на великата и приятелска на България сила оста на възхитенъ отъ всичко оное, което ние сме постигнали въ областта на корабостроенето.

Сжиятъ изказа своето задоволство отъ добрия редъ и дисциплина и подчерта предъ началника на корабостроителницата инж. Дели-

стояновъ, че желае още по голѣми успѣхи на морска България.

Напушайки корабостроителницата на г. Акира Ямадзи бѣха поднесени букети отъ красиви цвѣта, набрани отъ китнитѣ ни родни брѣгове.

Императорскиятъ пълномощенъ министъръ на Япония въ София, бѣ любезенъ да направи предъ нашия редакторъ следнитѣ изявления:

— Азъ съмъ просто изненаданъ отъ всичко което видѣхъ: вие сте постигнали много въ областта на корабостроенето. Желая все по го-

лѣми успѣхи на бѣлг. корабостроене. Не мога да не изразя и своето задоволство отъ добрия редъ и дисциплина, които видѣхъ въ Варненската държавна корабостроителница: това прави честь не само на васъ, а на цѣлото бѣлг. работничество. Желая да поздравитѣ работницитѣ отъ мое име, а така сжъщо да имъ кажете, че азъ ще предамъ тѣхнитѣ поздрави на японскитѣ имъ колеги, които творятъ японската морска мощь!..

Императорскиятъ пълномощенъ министъръ на Япония въ София г. Ямадзи заяви:

„Азъ съмъ въ възторгъ отъ голѣмата дисциплина и редъ, която видѣхъ въ корабостроителницата. Поздравлявамъ вашитѣ работници за това!“

Напредъка на Българското корабостроителство е най-сигурния залогъ за утрешната мощь на морска България!

Представителътъ на великата и приятелска на България сила г. Ямадзи изказва своя възторгъ отъ виденото въ корабостроителницата предъ началника на сжщата инженеръ Делистояновъ

Императорскиятъ пълномощенъ министъръ на Япония въ София г. Ямадзи прави изявления предъ нашия редакторъ Георги Кожухаровъ

На сжпия гостъ на корабостроителницата г. Ямадзи бѣха поднесени букети отъ красиви цвѣта, набрани отъ китнитѣ ни родни брѣгове

НАШИЯТЪ ЛЪКАРЬ ВИ ГОВОРИ ЗА...

Защитни сили на организма

Природата сама като че ли е предчувствувала, че човѣкътъ, нервѣно ще злоупотрѣбѣва или излага своя организмъ на заболяване, ето защо още при сътворението на последния е заложила въ него сили и органи, които да се грижатъ за редѣтъ и правилността въ живота на организма и го предпазватъ отъ всички външни неприятели и агенти, които искатъ да го рушатъ. Чудно е наистина устройството на човѣшкия организмъ! Каква чудна сила? Какво съвършенство, за да може майката природа отъ една невидима за човѣшкото око клетка да изгради този сложенъ организмъ? Ако ние се задълбочимъ въ неговия животъ и анализираме отдѣлните явления въ него, ще останемъ изненадани отъ закоността и точността на всѣка една проява. Всѣка една система, всѣки органъ, даже всѣка клетка, сж поставени на мѣсто и изпълняватъ функция, точността на които е неизмѣрима съ днешните срдѣства. Даже и за най-малкото отклонение при тѣхната работа се проявява реакция, която може да бжде мѣстна или обща.

Медицинската наука изучавайки именно тѣзи подробности въ живота на организма, различавайки неговия строежъ, е използвала знанията и опитността за да ги приложи отъкънъ искусвенно при нужда да подпомогне организма въ борбата му съ неговитѣ неприятели. Но колко несвършенна е тази искусвенна помощъ. Какъ бледнѣе предъ силитѣ, които сж заложили въ човѣшкия организмъ и колко безпомощна се е оказвала не единъ път. Нека пакъ да се спремъ на нѣкои отъ защитнитѣ сили въ човѣшкия организмъ, за да разберемъ тѣхната мощъ — тѣхното съвършенство. Претърпявали ли сте нѣкога напращане на окото? Забелязали ли сте колко усилия, каква защита употребява то, за да се освободи отъ неканената прашина, която съ присѣстването си вреди на правилното му функциониране. Вие знаете, че окото се зачерява, слъзната му жлѣза изхвърля обилно количество слъзи, които измиватъ очната ябълка и се стараятъ съ потока си да отвлечатъ пращинката навънъ. Това става при напращане, при нараняване, при ударъ на окото. Но клепки и веждитѣ играятъ още по-важна защитна роля, тъй като тѣ се стараятъ да предпазватъ въобще окото отъ злополука, ето защо сж поставени на пътя между окото и

външната срдѣла. Ние знаемъ, че окото е пътъ на зараза за човѣшкото тѣло. Ето смисъла на заложенитѣ защитни сили. Колко по-важни сж последнитѣ, които сж поставени въ входа на устата и носѣтъ. Погледнали ли сте въ устата или въ носѣтъ, за да спрете за по-дълго време погледа и мисълта си върху тѣхъ. Направете го и ще се уверите, че има нужда да сторите това. Вие ще видите чудни работи и ще научите много нѣща. Човѣшката уста не е мѣсто само за храна или само легло за езика. Тя има съвършенно устройство надминаващо знанията и на най-добритѣ строители. Тукъ сж жбитѣ, венцитѣ, езика, небцето, мжжеца, джгитѣ и задъ тѣхъ се криятъ боязливо сливицитѣ. А колко работи има още, които съ просто око не виждаме? Какъвъ животъ кипи въ устата? Самата покривка на последната — лигавата ципа — е сложена така, че може да изпълнява най-добре предназначенията ѝ роли. А последнитѣ сж разпредѣлени между всички горепоменати органи въ устата, които иматъ самостоятеленъ животъ, но по-голъмото имъ задължение лежи къмъ цѣлокупния организмъ.

Всички знаемъ, че почти при всички остри, а и при повечето хронически болести, най-често намираме сливицитѣ показали се по смѣло отзадъ джгитѣ, силно зачервени и разявени. Отъ какво мислите? Последница отъ усиленна борба — борба за животъ или смъртъ на хазаина — организмъ. Какво представляватъ сливицитѣ. Това е единъ пограниченъ постъ, въ който организиранитѣ, дисциплиниранни и добре сбучени войници — бѣлитѣ крѣвни тѣлца — пазятъ държавата — организмъ отъ нахлуването на външенъ неприятелъ. Изхода отъ борбата ще зависи отъ редъ условия, изисквани при всѣка борба.

Както въ устата сж поставени отбранители сили противъ неприятеля на организма, така сжщото се е цѣляло и при устройството на носа. Космицитѣ, които стърчатъ изъ ноздритѣ служатъ като цедилка на въздуха, които съ пращинкитѣ си носи милиони бацили. Лигавицата на носа ги привлича къмъ себе си, като въ последствие съ секретитѣ се изхвърлятъ навънъ. Преградитѣ на носѣтъ забавятъ движението на въздуха, за да се утаятъ заразитѣ по лигавицата и да се затопли въздуха, който обезвреденъ да продължи пътя си къмъ бѣлитѣ дро-

Въ този брой ще говоримъ
на нашитѣ работници за:

Ползата отъ добрия редъ

Ние не можемъ да намѣримъ наслада въ труда, ако пристѣпимъ къмъ него безъ оная добродетель, която се нарича: редъ въ работата.

Редѣтъ удвоява нашия трудъ, защото спомага да го изпълняваме по-добре.

Дава по-производителенъ трудъ она, който върши своята работа съ една опредѣлена система и редъ.

Редѣтъ сжществува въ работата само тогава, когато всички творятъ въ хармония и сж подчинени на една целъ: да бждатъ съвестни и съзнателни работници.

„Намирамъ, че най-големия врагъ на работничеството е безредието. То не само спѣва творческия устремъ на работника, но отваря предъ него и широко вратитѣ на мързела и го води къмъ слаби резултати въ полето на труда“, казва райхсминистъра на пропагандата д-ръ Гьобелсъ.

Всѣко безредице е вредно преди всичко за самия работникъ. Защото то не само спѣва правилния ходъ на всѣка работа, но удължава и времето на неговото извършване.

Най-ценното качество на единъ работникъ е да бжде постоянненъ и когато работи да не позволява вниманието му да се отвалича отъ странични нѣща.

Една наша дълбока народна мъдростъ казва: „За лудо трудъ, кога нѣма редъ“.

Добриятъ работникъ се води отъ това начало: „бжди всѣкога внимателенъ къмъ онова, което работишъ и го работи така, като че ли го вършишъ за себе си.“

Изворѣтъ на всѣко благополучие въ труда лежи въ две начала: редъ и постоянство.

Добриятъ работникъ твори съ любовъ къмъ труда, а лошиятъ съ пренебрежение къмъ извършената работа.

Качеството на единъ добъръ работникъ не се опредѣля по бързината на неговата работа, а по осърдието му да бжде по-производителенъ въ полето на труда.

бове.

Отъ изложеното е ясно, че предъ човѣкътъ лежи единъ дългъ — дългътъ на запазване създаденото отъ природата положение въ тѣлото, подкрепването му и поставянето му винаги въ благоприятни условия на функциониране, за да може организмъ да просъществува по дълги години и безъ много сътресения.

Д-РЪ Н. КОЛАРОВЪ

(районенъ ж. п. и пристан. лѣкаръ)

КОРАБОСТРОИТЕЛНИЦАТА ВЪ СНИМКИ

Българският корабостроителен работник е не само съзнателен и дисциплиниран творец на родните ни кораби, но той е и съзнателен и доблестен войник, винаги готов да изплати своя върховен дълг към Родината си.

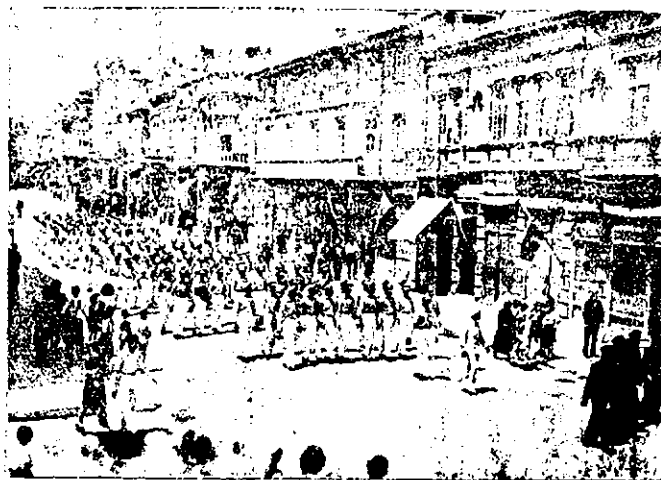

Въ този брой ние ви представяме снимки, илюстриращи творческия устрем на нашите работници и тяхната неуклатима воля за труд и радост.

Курсистите-ученици от подготовителния курс за утрешни творци на родните ни кораби, начело с своите преподаватели

Началникът на корабостроителницата прави ежедневната си обиколка между работниците

На 16 юний, рождения ден на Любимия Престолонаследник, работниците-корабостроители, въ новите си униформи, манифестираха своята голяма преданост към Царя и Родината

ГАЛЕРИЯ НА НАШИТЕ ЗАСЛУЖИЛИ РАБОТНИЦИ...

Иванъ Панайотовъ Ивановъ

Той е единъ отъ ония добродушни и съвестни войници отъ велика-

та армия на труда, за които България стои надъ всичко.

Прекрачилъ е прага на Варненското пристанище преди двадесет години, а отъ създаването на Варненската държавна корабостроителница работи въ нея.

Иванъ Панайотовъ Ивановъ е съ блага душа, честенъ и изпълнителенъ. Той е готовъ винаги да услужи на колегите си, винаги да имъ се притече на помощъ и да ги укоржи въ живота.

По настоящемъ нашия старъ майсторъ-шлосеръ е заведующъ инвентара въ корабостроителницата: неговото будно и опитно око пази държавното имущество така усърдно, както той обича да пази и Родината си.

Този съзнателенъ и трудолюбивъ войникъ отъ великата армия на труда поятаря:

— Ние трѣбва да обичаме и ценимъ държавните имущества така, както ценимъ собствените си. Прахосниството и безредието е най-големия врагъ на всеки единъ работникъ: Ние работниците сме творци, а не рушители и за това трѣбва да покажемъ предъ всички, че умѣемъ да ценимъ обществените блага!

Презъ време на последната Европейска война бай Иванъ е билъ въ ж. п. дружина и е участвалъ неуморно въ постройката на линията между гара Раковски и Хасково.

Безпримѣрното родолюбие, честностъ и преданостъ къмъ изпълняване служба на този вдъхновенъ българинъ и честенъ държавенъ служител може да послужи за примеръ и поука на всички млади работници, които желаятъ да бждатъ честни хора, добри българи и съвестни и съзнателни работници.

ЗА ДЕЦАТА НА НАШИТЕ РАБОТНИЦИ

Жабешко хоро

Шурчо свири срѣдъ ливади
та свѣта люлѣе:
„Сбирайте се, стари, млади,
топло слънце грѣе!“

Първа съ китка на главица,
дойде булка Шурка,
втора дойде кикерица,
съ зелена хурка.

Па презъ дебри, презъ грамади.
по лѣтеки прѣки,
сбраха се срѣдъ ливади
сто играчки леки.

„Ди-го, ди-го, ди-го, да-го!“
Шурчо спиръ не знае...
Ехъ, че благо, ехъ че драго,
ехъ, че се играе!

Тропатъ, скачатъ сто играча
въ младата тревница
най-ми тропа, най-ми скача
жаба Кекерица.

„Ква-ква, ква-ква, и-ха, и-ха,
снощи ядохъ глъчка
снощи вечеръ панъ ме биха
съ чубрикова прѣчка!“

Че не съмъ за годежари
сготвила чорбича
отъ шейсетъ и петъ комари
и една мушица!

Че не съмъ си, леле-варе,
къща наредила
съ меки черги, съ тънко даре
отъ зелена свила!“

АСЕНЪ РАЗЦВѢТНИКОВЪ

Нашите съвети за малките

Мили дечица, преди нѣколко дни вие напуснахте школото и сега сте въ лѣт-на ваканция: настъпи за васъ празника на игритѣ.

Но трѣбва ли вие да играете лудо и безсмислено?

За добритѣ деца има и добри игри. А добри игри сж ония, които не ни преуморяватъ много и не ставатъ виновници ние да причиняваме неприятности на нашитѣ родители, и на обществото.

Мили дечица, играйте така шото вашата игра да не носи радостъ за васъ, а нещастие за другитѣ: недейте цапа дрешкитѣ си, не чупете клонетѣ на дърветата и оградитѣ, а когато играйте на

футболъ внимавайте да не чупите прозорцитѣ на съседитѣ си.

Мили дечица, добре би било презъ лѣтната ваканция да прочетете и нѣкоя добра книжка. Тя ще ви научи много, чрезъ нея вие ще свикнете да обичате труда, да почитате родителитѣ си и по възрастнитѣ, ще се научите да разбирате кое е добро и кое е лошо.

Мили дечица, ако вие изпълните нашитѣ съвети, то ние редовно въ всѣки брой на „Корабостроител“ ще ви разказваме по една хубава приказница и ще ви задаваме по една хубава гатанка.

А, сега, прочетете и нашата първа гатанка:

— Отдоле иде агата, ревена му е брадата. Що е то?

Отговорътъ, мили дечица, ще ви съобщимъ следущия брой.

АНГЕЛЪТЪ И ДЕТЕТО

Веднажъ единъ ангелъ слѣзълъ на земята, срещналъ едно дете и го запиталъ:

— Кого обичашъ най-много?

Детето се усмихнало, а после радостно казало:

— Родителитѣ си, братята си, сестритѣ си...

Ангелътъ погалилъ умното дете по русата главица и продължилъ:

— А, други не обичашъ ли?

— Обичамъ всички хора — отговорило детето.

На другия денъ ангелътъ пакъ слѣзълъ на земята и пакъ запиталъ детето:

— Какво трѣбва да прави едно дете за да бѣде щастливо?

Детето погледнало ангела съ кроткитѣ си очи и рекло:

— Да слуша родителитѣ си, да помага на беднитѣ, да не лъже, краде и да обича Бога!...

На третиятъ денъ ангела пакъ се явилъ при детето:

— А какво трѣбва да прави единъ човѣкъ, за да бѣде щастливъ и доволенъ?

Детето съ сияйна усмивка извикало:

— Да обича труда и да работи!...

— Позна, казалъ ангела и благословилъ детето.

Владимиръ Русалиевъ

А СЕГА ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ МАЛКО

Пестеливостъ

Мильо и Атанасъ били добри приятели. Бай Мильо билъ пестеливъ бай Атанасъ още повече.

Една вечеръ бай Мильо отишелъ на гости при своя колега, съ когото работили наедно въ държавната корабостроителница. Както приказвали, бай Атанасъ станалъ отъ мѣстото си и „пуфъ“ — изгасилъ лампатъ.

— Защо гасишъ лампата Атанасе? — попиталъ бай Мильо.

— Да не се хаби газътъ, отговорилъ Атанасъ. Сега той се намира по-рѣдко отъ златото. Пакъ не можемъ ли и въ тъмното да говоримъ. Не броемъ пари я, нито пакъ забиваме гвоздеи въ нѣкой корабъ, та да ни свѣте!...

Приказвали шо приказвали двамата колеги, дошло време да се раздѣлятъ. Бай Атанасъ запалилъ ламбата да изпрати колегата си. Но гледа той и не вѣрва на очитѣ си: бай Мильо седи на стола по бѣли гащи.

— Каква е тая работа, бе Мильо? Защо си по бѣли гащи, въ морето ли ще газишъ, за да теглишъ нѣкой шлепъ?...

Бай Мильо се усмихналъ подъ мустакъ и рекалъ:

— Нищо бай Атанасе, да не се хабятъ панталонитѣ. И тъй и тъй въ тъмнината се не вижда, защо да се изтриватъ на стола!...

Нашиятъ анекдотъ

Прочутиятъ корабостроителенъ инженеръ Хансъ Либе ималъ голѣма бѣла брада. Това давало поводъ на много млади хора да го закачатъ. Една сутринъ когато Либе отивалъ къмъ корабостроителницата трима младежи започнали да го присмиватъ

Първиятъ подхвърлилъ:

— Този е праотецъ Аврамъ...

Не, този е Исаакъ, прибавилъ втория.

Третия се изсмѣлъ високо и рекълъ:

— Не е нито Аврамъ, нито Исаакъ, а

Яковъ, башата на Иосифа.

Тогава Хансъ Либе отговорилъ добродушно:

— Никой отъ васъ не можа да познае, момчета, кой съмъ! Азъ съмъ Саулъ, който търси изгубенитѣ магарета на своя баша и който най-после се чувствува щастливъ, че ги намѣри!...

Печатница А. Пъндъкльски-Варна
ул. Панагюрище № 4—тел. 23-15

Великата армия

Ржководителят на Българския работнически съюз Борисъ Поповъ заяви:

„Азъ съмъ възхитенъ отъ онова, което видѣхъ въ Варненската корабостроителница и желая още по-голямъ напредѣкъ на младото ни корабостроене!“

Ржководителят на Българския работнически съюз Борисъ Поповъ и секретаря на Варненския работнически синдикатъ Русиновъ, водени отъ началника на корабостроителницата вжж. Делистояновъ разглеждатъ сжщитѣ

Нощта въздѣхна тежко и се скри. По небето пламна първия слънчевъ лжчъ на новия день, усмихна се на поръсената съ утринна роса трева, а после се плъзна върху синята грѣдь на морето.

Вълнитѣ запѣха. Запѣ и новиятъ день своята велика пѣсень на труда.

Пѣсеньта на благословения трудъ, подѣ чиято мощна стихия се пробуждатъ и димятъ фабричитѣ кумини, стѣнятъ парнитѣ чукове, бълватъ огнени езици грамаднитѣ пещи и загърмяватъ стоманенитѣ утроби на машинитѣ.

Вѣрвамъ, и на васъ се е случвало да ги срѣщате. Тѣ сж мургави, съ здрави мишци, бодри и съ искрящи очи.

Тѣхното име е кратко и просто: великитѣ войници на труда.

Тѣ сж ония, подѣ чиито сини рабoшки пламенѣятъ сърдца, които творятъ стопанската мощъ на Родината ни и които вливатъ духъ въ мъртвитѣ стоманени гърди на машинитѣ.

Великата армия на труда. Тя ни носи и величието на стопанска България. Въ нейния трудъ расте и нашето национално богатство. Въ този трудъ свѣтътъ вижда, какво може да творятъ синоветѣ на единъ беденъ, но коравъ народъ, укрилянъ отъ непобедимата си вѣра въ свѣтлата звезда на България.

Предъ погледа ми се очертаватъ сивитѣ работилници на варненската държавна корабостроителница. Всѣка сутринъ прагътъ на този свещенъ храмъ на труда се прекрачва отъ една велика армия..

Нейната пѣсень отеква навредъ изъ корабостроителницата. Нейнитѣ здрави мишци даватъ животъ на студената стомана и творятъ величието на морска България—роднитѣ ни кораби.

Трудно е да се постави въ истинска свѣтлина дѣлото на българския работникъ въ варненската държавна корабостроителница. Тукъ той

доказа своята голѣма творческа воля, усетъ, упоритостъ и способността си да влиза бърже въ всѣка непозната за него област.

Защо да не се гордѣмъ съ това?

Отруденитѣ, плувнали въ потъ лица на работницитѣ просияха. Надъ корабостроителницата се понесе, като внезапно изфрѣкнали отъ гнѣздата си чайки, радостната вестъ:

— Ржководителят на българския работнически съюзъ Борисъ Поповъ ще говори:

Изчезна умората отъ горещия лѣтенъ день: великата армия на труда се превърна въ едно голѣмо сърдце, жадно да чуе словото на своя пръвъ защитникъ и ржководителъ.

„Днесъ българскиятъ работникъ е на фронта на държавата. Той е великата творческа сила, която изгражда стопанската мощъ на България. Той е огнената струя, която влиява животъ въ стоманенитѣ гърди на фабричитѣ и работилницитѣ.

Той е онзи, който ще циментира най-здраво новата мощна постройка на нова и благоденстваща Европа.

Мина времето, когато българското работничество издигаше книжни лозунги! Мина времето, когато то можеше да вѣрва на политическитѣ демагози. Мина и времето, когато то даваше своя трудъ, безъ да получава заслужения си дѣлъ отъ него.

Нова и обединена България влѣ нови идеали въ творческитѣ сърдца на българскитѣ работници: вѣчнитѣ идеали на българското въз-

раждане и възпламени въ тѣхъ една нестихнаша любовъ и преданность къмъ Царъ и Родина.

Нова и обединена България донесе и нови социални условия за българското работничество. Трудътъ получи своята справедлива оценка и своя справедливъ дѣлъ.

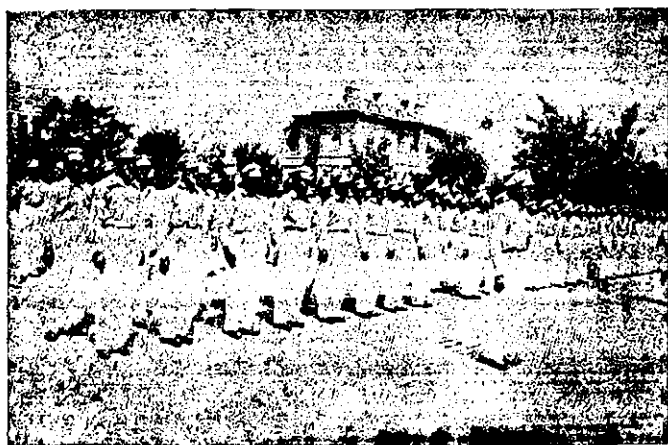
Началото е още твърде малко, но това начало е ясно подчертано и то говори, че за българското работничество идватъ по-радостни и щасливи дни, когато неговия трудъ ще бжде достатъчно. възнаграденъ и то ще има всичко онова, което го иматъ всички български граждани, подѣ слънчевото небе на сжщата ни Родина.

Вѣрата ми за идването на тия пощасливи дни за българското работничество се засили още повече отъ онова, което видѣхъ въ Варненската държавна корабостроителница. Азъ видѣхъ тукъ заслужената награда на труда, видѣхъ голѣмитѣ грижи на българската държава за българското работничество, видѣхъ и онова, което ме затрогна най-много — желѣзната воля и дисциплината на българския работникъ.

Видѣхъ сжщо и онова, което ще изгради утрешната мощъ на морска България, видѣхъ роднитѣ ни кораби, които ще развѣхватъ гордо и смѣло нашия националенъ трицаѣтъ по всички морета и ще разнесатъ българското име по всички континенти на свѣта.

Видѣхъ въ вашитѣ очи безкрайната ви преданность и любовъ къмъ Родината ни и вашата непоклатима готовность да следвате до край во-

на труда

Войници от великата армия на труда—корабостроители
които творят величието и бъдещето на
морска България

лята на нашия мидьор и пръв български моряк Н. В. Царь Борисъ!

Единъ ураганъ отъ нестихващи рж копльскания залъ последнитъ думи на ржководителя на Българския работнически съюзъ Борисъ Поповъ. Това бѣ не само едно горещо одобрение на всичко онова, което той каза, но това бѣ и единъ спонтаненъ изразъ, че българското работничество с т о и на буденъ стражъ предъ храма на Родината си, готово всѣки мигъ да се превърне отъ мирната творческа армия на труда, въ една храбра и победоносна армия отъ бранници.

Вѣрата на българския работникъ за едно по-радостно утре израстваша. Тя придоби крила. Тя стана още по-мощна. Къмъ ржководителя на Българския работнически съюзъ се протегнаха стотици ржце. Трудолюбивитъ ржце на ония, които пѣятъ непрестанно по българскитъ фабрики и работилници великата пѣсень на труда и изграждатъ стопанската мощъ на нацията.

Отруденитъ, искрени лица на работниците сж обрадвани, че между тѣхъ се намира ржководителъ на Българския работнически съюзъ Борисъ Поповъ. Тѣ сж доволни отъ грижитъ, които се полагатъ за тѣхъ. Тѣ сж всички на фронта на държавата. Тѣ вѣрватъ, че на хоризонта на нова и обединена България ще блесне една нова и щастлива звезда за българското работничество.

Тази вѣра пламентѣ съ една нескривана сила въ очитъ на единъ старъ работникъ. Той става изра-

зителъ на своитъ другари:

— Идва новиятъ свѣтъ! Ще се промѣни животътъ на българския работникъ, той ще стане по-добъръ. Ние обичаме България и сме готови на всички жертви и, затова ние всички сме на фронта на държавата. Идвайте по-често между насъ г. Поповъ. Вашето слово ни е така необходимо. а вашата закрила — още повече!

После стариятъ работникъ стиска сърдечно ржцетъ на секретаря на варненския работнически синдикатъ Русиновъ, на началника на корабостроителницата инж. Делистояновъ и продължава:

— Благодаря ви отъ името на всички работници за бащинскитъ грижи, които полагате за насъ; благодаря ви сжщо така, че поканих-

Българскиятъ корабостроителенъ работникъ е на фронта на държавата. Той е готовъ всѣки моментъ отъ творческия войникъ на труда, да се превърне на единъ храбъръ браникъ на Родината си!

Изъ речта на ржководителя на Българския работнически съюзъ Борисъ Поповъ.

те нашия ржководителъ да посети корабостроителницата и да бжде нѣколко часа между насъ...

Голѣмото око на слънцето прѣска огненъ дъждъ надъ корабостроителницата: той облива съ потъ бронзовитъ лица на работниците.

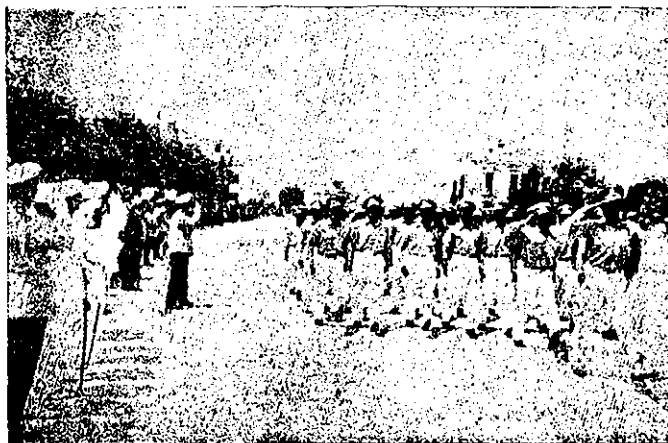
Отъ къмъ морето не долита игрилата пѣсень на вълнитъ... Тѣ сж заспали...

Будни сж, обаче, стоманенитъ гърди на машинитъ. Тѣхната пѣсень гърми като победоносенъ боеенъ маршъ, издига се високо къмъ небето, отеква изъ ширинитъ на българската земя и разкъртва цѣлината, срѣдъ която се ражда наистина обединена и велика морска България.

Димитъръ Аджемовъ

Ржководителъ на Българския работнически съюзъ направи следното изявление предъ „Корабостроителъ“:

„Роднитъ ни кораби сж не само носители на стопански блага за България, но тѣ разнасятъ и нейното име изъ всички морета и континенти на свѣта“.

Замѣстникъ началника на гарнизона полковникъ Ковачевъ поздравява великата армия на труда — българскитъ корабостроители, която минава въ церемониаленъ маршъ

СИЛАТА НА ПОЧИТАНИЕТО

„Има едно ценно качество, което води всеки народ към величие и прогрес: това е почитанието. Азъ желая всеки германец да почита не само своите близки, но да проявява тази си най-висша добродетел навредъ: на улицата, въ обществото, а най-главното тамъ където работи. Защото само така той ще спечели любовта на своите другари, началство и народа“, казва водача на велика и мощна Германия, г. Хитлеръ.

Почитътъ е най-ценното качество на човѣшката душа. Тя хвърля своя блѣсъкъ навредъ: въ семейството и въ обществото. Тя е златния ключъ, който отваря врати и всички сърдца.

Където нѣма почитание, тамъ нѣма напредъкъ!..

Колко лошо впечатление прави поведението на оня, който не почита нито съгражданинъ си, нито другаритъ си, нито своето началство.

Знаменита си остава забележката на Бисмаркъ къмъ единъ пруски работникъ, който минавайки край великия канцлеръ, не счелъ за нужно да отдаде най-елементарната почитъ къмъ онзи, който допринесе така много за величието на своята родина.

Великиятъ немецъ повикалъ неучтивия си сънародникъ и съ бащинска строгостъ му казалъ:

— Азъ не съмъ жаденъ за Вашия поздравъ, но помнете, че щомъ Вие не почитате менъ, не почитате себе си. Защото азъ не станяхъ самъ канцлеръ на Германия, но ме направихте Вие, цѣлия немски народъ! Единъ поздравъ не струва нищо, но той говори много за културата и възпитанието на човѣка. Той говори до колко Вие сте превързанъ, почитате ония, които се грижатъ за васъ и ви ръководятъ въ вашата работа. А тамъ където нѣма взаимно почитание между малки и голѣми, тамъ не може да има благоденствие и прогресъ!..

Въ насъ тепърва се култивира взаимната почитъ и уважение между гражданитъ. Ние българитъ малко ценимъ тази голѣма добродетелъ.

А сега се налага този светилникъ на напредъка да пламне въ всѣко българско сърдце. Да пламне още по-силно въ сърдцето на българския работникъ.

Затото само така ние ще можемъ да постигнемъ онова, което е постигналъ днесъ германския работникъ благодарение на това си качество: по-добри социални условия за съществуване, по-голѣма производителностъ въ полето на труда и по-голѣма солидарностъ и хармония между труда и капитала.

Девизътъ на всѣки корабостроителенъ работникъ трѣбва да стане: Взаимно почитание между работниците и по-голѣма почитъ и уважение къмъ ония, които ръководятъ тяхната работа!..

„КОРАБОСТРОИТЕЛЪ“

ЧРЕЗЪ СПОРТА:

ЗДРАВО ТѢЛО

ЗДРАВЪ ДУХЪ

Още въ зората на първобитнитъ времена, човѣкътъ макаръ и несъзнателно се е занимавалъ съ спортъ. Живѣйки извънредно суровъ животъ и водимъ отъ инстинкта за самосъхранение, той е ималъ непрекъснатата и много тежка борба съ живота, за добрия изходъ на който се е изисквала сила и голѣма издържливостъ. Въ тоя периодъ на съществуване, той е билъ отличенъ ездачъ, плувецъ, бѣгачъ и добъръ въ хвърляне на копие, ласо, лъкъ и други.

По-късно древнитъ културни народи сж упражнявали разнитъ видове спортове съзнателно разбирайки ясно нуж-

дата отъ него и неразривната връзка между него и душата.

Голѣмитъ паметници на Египетъ не надминати по своето могъщество, величие и археологическа ценностъ, говорятъ ясно за едно голѣмо познаване на борбата, игритъ съ топка, фехтовката, танцитъ и др.

Първата страна въ която силно развитата физическа култура достигна не надмината и до сега висота е древна „Елада“. Отъ тамъ водятъ началото си и името си олимпийскитъ игри, които сж ставали въ долината на Олимпия.

Въ последствие постепенно физичес-

ката култура е била продължена много и съ голѣмъ замахъ и отъ другитъ народи.

Днесъ спорта е една неотложна нужда за съвременния човѣкъ, безъ огледъ на това дали той е чиновникъ или работникъ.

Както единия така и другия сж труженици въ полето на труда, следователно тази голѣма нужда се налага и на двамата.

„Спортътъ е необходимостъ—спорта е нужда“. Този зовъ трѣбва да стане девизъ на всички български чиновници и работници.

Тѣлеснитъ упражнения стимулиратъ развитието на ценнитъ качества на човѣшкия характеръ и закрепаватъ нашия духовенъ миръ въ едно хармонично цѣло.

Георги Трайковъ